

LA POESIA

Maragall és el poeta que porta la poesia catalana a la modernitat. De Goethe, a qui llegeix i tradueix ja des de molt jove, n'extreu el convenciment que la poesia és indèstriable de la vida; i troba en Novalis l'afirmació de la poesia com a recerca de l'absolut. A més, situa el llenguatge poètic en el centre de la seva reflexió, sobretot a *Elogi de la paraula* (1903) i a *Elogi de la poesia* (1909), en els quals defineix la creació poètica com «la bellesa transhumanada, tornada a Déu de més a prop, per la humana expressió del ritme revelat de la forma natural».

Basada en valors de naturalitat, espontaneïtat, puresa i sinceritat, la seva poesia arrenca del romanticisme i entronca d'una manera molt personal amb els corrents poètics contemporanis. Gira, tota ella, sobre unes constants temàtiques com són el paisatge, l'amor, la vida ciutadana, els mites i les preocupacions col·lectives, i evoluciona considerablement, des del vitalisme de *Poesies* (1895) i el nacionalisme de *Visions & Cants* (1900) a la projecció en l'absolut que representen *Enllà* (1906) i *Seqüències* (1911). Aquest àmbit de l'exposició vol acostar el visitant, a través d'un conjunt d'imatges al·lusives, a la lectura d'alguns dels poemes maragallians més significatius.

LA POESÍA

Maragall lleva la poesía catalana a la modernidad. Lee y traduce, ya desde muy joven, a Goethe: de él parte el convencimiento de que la poesía es inseparable de la vida; posteriormente, encuentra en Novalis la afirmación de la poesía como búsqueda de lo absoluto. Además, sitúa el lenguaje poético en el centro de su reflexión, sobre todo en *Elogi de la paraula* («Elogio de la palabra», 1903) y en *Elogi de la poesia* («Elogio de la poesía», 1909), en los cuales define la creación poética como «la belleza trashumanada devuelta a Dios de más cerca por la humana expresión del ritmo revelador que está en la forma natural».

Basada en valores de naturalidad, espontaneidad, pureza y sinceridad, su poesía parte del romanticismo y entronca de una manera muy personal con las corrientes poéticas contemporáneas. Sobre unas constantes temáticas, como el paisaje, el amor, la vida ciudadana, los mitos y las preocupaciones colectivas, su poesía evoluciona considerablemente, desde el vitalismo de *Poesies* («Poesías», 1895) y el nacionalismo de *Visions & Cants* («Visiones & Cánticos», 1900) a la proyección en lo absoluto que representan *Enllà* («Más allá», 1906) y *Seqüències* («Secuencias», 1911). Este ámbito de la exposición quiere acercar al visitante, acompañándolo con un conjunto de imágenes alusivas, a la lectura de algunos de los poemas maragallianos más significativos.